

An I Yaşamak

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Temmuz 2022

“Adımı dört kez söylediler. Ben utandım. Şiir yazdığım için söylediler. Kolay konuşuyorlardı. Bundan korktum.”(Alıntı)

Öznem çalındı. Öyküm de sonlandı.

Özlemim devasa öz güvenim suskun.

Mehtabın haşmetli ışıl dağdır yüreğim bazen tüylerimi diken diken eden karanlık ama sığınırım ben geceye asla da sırtmaz yalnızlığım gece oldu mu.

Hünkârım, hükümranlığı Rabbin: ah, cennetim ve cehaletim ne olmuş ki üç beş diplomam varsa sararmış dişlerini günde üç posta fırçaladığım.

Günsüzüm ben.

Gönülsüz de aşka.

Gönlüm s/üzgün; yalnızlık denen sarkaç ve aklımın iplerine tutunuyorum koptu kopacak.

Kızılca kıyamet çoktan koptu yüreğimde.

Yüreksiz nidalar asla da değil umurumda.

Sökün etti yıldızlar. Soldu gün ışığı ve soluk benzim silik haletiruhiyem de işe yaramadı.

Cebbardım ben bir zamanlar bir o kadar çıt kırıdım.

Büyüdüm günbegün içimdeki çocuğu dışladığım kadar dışlıydi insanoğlu.

Dişleri döküldü zamanın.

Bense tükendim.

Sonra acılardan türettim şiirler, tümünden gelen coşkuyla sevgiyi sakladım derin dondurucuda ve zamanı geldiğinde kırdım buzları.

Kırıdım da defalarca.

Kıramadım zincirleri ve üstünü örttüm duygu fazlalığının ve asla ayağımı duygularıma göre uzatmadım belki de uzatmaları oynuyordum.

Zindanda esir kalmış prenses misali racon kestim kabadayılara elbet sessizliğimle ve alabildiğine kibar. Kibirsiz gölgem.

Kinaye yüklü cihan.

Soluksuz kaldım ama şakıdım.

Şakıdım ve uzadı dilim sonra diyetini ödedim.

Her şey soğudu ve ben ölüme biraz daha yaklaştım yakıştım da.

Her susku bir çığlıktı.

Her çığlık bir diriliş.

Benimki ise dinginliğe özlem elbet tek şartı vardı Kara Meleğin bense rüzgâr misali esecektim son nefesimi verene değin sonrası meçhul.

Gizli saklı değildi ölüm: alabildiğine aşikâr elbet nice yarım hikâye üst üste dizdiğim ve acele ile yazdım ben şiirlerimi ve onca hikâyeyi ta ki gonk çalana değin.

Rölantiye aldığım mutluluk çok uzağımda alabildiğine yenik ve yanık kokan kâğıtlarım ve kalbimle neyse alıp veremediğim ve ben sadece elimi uzattım Yaratana asla da boş kalmayacağının bilincinde.

Sonrası mı?

Öncem yoktu ki sonram olsun ve ben sadece an' ı yaşamalıydım sildiğim anılarımın nezdinde andaki mevcudiyetim ile huzura kavuşmuşken...